

ΕΔΩ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΚΑΙΓΕΤΑΙ ΚΑΙ ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ ΚΑΤΑΣΤΕΛΛΕΙ ΚΑΘΕ ΤΙ ΔΗΜΟΣΙΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΟΝ ΕΚΧ
ΒΟΤΑΝΙΚΟ ΚΗΠΟ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ
(ΑΘΗΝΑ)

ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ
ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ

**ΣΥΓΚΕΝΤΡΩΣΗ/
ΜΙΚΡΟΦΩΝΙΚΗ**
ΤΡΙΤΗ 25/07
19:00
Τσιμισκή με Ναυαρίνου

ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ | ak_salonica@espiv.net

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα η κατάληψη Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος Βοτανικός Κήπος Πετρούπολης αποτελεί έναν ζωντανό χώρο ανοιχτό προς την κοινωνία, ο οποίος μέσω της συλλογικοποίησης και της αυτοοργάνωσης παράγει μεγάλο κοινωνικό έργο δημιουργώντας μια μεγάλη ανάσα ελευθερίας στον γενικευμένο ζόφο της πόλης.

Δεκατέσσερα χρόνια τώρα αποτελεί έναν χώρο συνάντησης από και για την κοινωνία, που προτάσσει την αλληλεγγύη, την αξιοπρέπεια και την αντίσταση. Σήμερα το πρωί (24/07) οι κρατικές αρχές και η εξουσία εκκένωσαν τον Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης, δείχνοντας για μια ακόμη φορά τον προκλητικό τρόπο λειτουργίας του κράτους και των ιδιωτών, οι οποίοι θεωρούν πως οι αυτόοργανωμένοι και δημόσιοι χώροι αποτελούν δημόσια απειλή για τα ιδιωτικά τους συμφέροντα και τα προσωπικά τους σχέδια.

Την ώρα που η χώρα καίγεται, το κράτος επιλέγει να καταστείλει καθετί ελεύθερο δημόσιο και κοινωνικό, ως μια ακόμη προσπάθεια εντατικοποίησης των ζώων μας και εξευγενισμού της κοινωνίας. Η

λυσσαλέα επίθεση του κράτους στους ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και τις καταλήψεις στοχεύει στην καταστολή κάθε τι συλλογικού, δημιουργικού και ζωντανού, κάθε τι δηλαδή που διαφέρει από το κυρίαρχο φαντασιακό μίας πόλης-πρότυπο στην οποία κυριαρχεί η εμπορευματοποίηση και η ιδιώτευση της ψυχαγωγίας, της διασκέδασης και άλλων πτυχών της καθημερινής ζωής.

Αυτήν την στιγμή οι προταγές του κράτους είναι να μείνουμε μέσα στα σπίτια μας απαγορεύοντας την πρόσβαση σε πάρκα και το μόνο σχέδιο που υπάρχει είναι η εκκένωση με αποτέλεσμα χιλιάδες καμένα στρέμματα σπιτιών, δασών και ζώων. Μπροστά στην συρρίκνωση του δημοσίου χώρου, στην καταστολή, στον εξευγενισμό του κέντρου, στην τουριστικοποίηση και στην εξαθλίωση των ζώων μας εμείς απαντάμε συλλογικά: η πόλη φαντάζει ζωντανή μόνο με ελεύθερους κοινωνικούς χώρους σε κάθε γειτονιά και συλλογικοποίηση των αναγκών μας.

Να επανοικειοποιηθούμε ξανά τους δημόσιους χώρους και να δημιουργούμε μέρη που αποτελούν σημεία αντίστασης, ζύμωσης και ελεύθερης έκφρασης. Να γκρεμίσουμε το όνειρο του κράτους και του κάθε ιδιώτη που θέλει να τσιμεντώσει τα πάρκα και να κλειδώσει τις πλατείες.

Η κατάληψη του βοτανικού κήπου είναι η πρόταση της κοινωνίας απέναντι στην εξουσία και τον θεό του κέρδους που θέλει ανθρώπους σιωπηλούς και υπάκουους στην καπιταλιστική λαίλαπα. Η εκκένωση της εν μέσω πυρκαγιών κάνει το μήνυμα ξεκάθαρο: Τα δάση είτε θα καίγονται είτε θα επενδύονται.

Κάλεσμα σε Μικροφωνική/Συγκέντρωση ως ένδειξη αλληλεγγύης στον ΕΚΧ Βοτανικό Κήπο Πετρούπολης:

Τρίτη 25/07, Τσιμισκή με Ναυαρίνου στις 19.00

- ΚΑΤΩ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ Ε.Κ.Χ. ΒΟΤΑΝΙΚΟΣ ΚΗΠΟΣ ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΗΣ
- ΜΙΑ ΠΟΛΗ ΧΩΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΧΩΡΟ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΝΕΚΡΗ ΠΟΛΗ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης/Ελεύθερος Κοινωνικός Χωρος *Respiro di Libertà*

ΚΑΛΕΣΜΑ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ ΚΑΙ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Πρίν στεγνώσει τό μελάνι των εκλογικών αποτελεσμάτων τό κράτος επιτίθεται με μανία στους δημόσιους χώρους. Μαζί με το πρόσχημα τών πυρκαγιών και με την προσταγή τής εκκένωσης καταστέλλει κάθε τί αυτόνομο και αυτοδιαχειριζόμενο αναδύεται στον δημόσιο χώρο.

Σήμερα από τό πρωί τό κράτος η κυβέρνηση και ο Δήμος γκρεμίζουν τό κτίριο τής κατάληψης τού ΕΚΧ Βοτανικού Κήπου αφαιρώντας από την κοινωνία ακόμα μία ανάσα ελευθερίας. Θέλουν νά επιβάλλουν μια κατάσταση εξαίρεσης και αποκλεισμού για όσους αντιστέκονται στο θύλακα τής κανονικότητας τούς.

Γνωρίζουμε από την ιστορία ότι σέ αυτές τίς συνθήκες οι επιλογές είναι δύο. Ή αντιστέκεσαι ή πεθαίνεις κάθε μέρα.

Καλούμε σέ συγκέντρωση και πορεία σήμερα Δευτέρα 24 Ιούλη στη Στρογγυλή πλατεία Πετρούπολης στις 19:30

Ανοιχτή Συνέλευση Υπεράσπισης τής κατάληψης τού Βοτανικού Κήπου Πετρούπολης

Μετεκλογικό κείμενο της Α.Κ.

Αθήνας: ή Αντίσταση ή «Αντιπολίτευση» Όλα τα επίδικα με όρους Αντίστασης & Δημιουργίας. Καμιά εκτροπή κινηματικής δράσης σε κοινοβουλευτική.

Ο πόλος που αλλάζει την κοινωνία προς την ελευθερία είναι τα κινήματα με την πολύμορφη και πολυεπίπεδη δράση τους. Είναι οι αγώνες των κινημάτων που επανυφαίνουν τις κοινωνικές σχέσεις σε ριζοσπαστική κατεύθυνση, αλλάζουν τους συσχετισμούς δύναμης με την κυρίαρχη εξουσία του κράτους και του κεφαλαίου και αντανakλούν κοινωνικές κατακτήσεις στους κρατικούς θεσμούς.

Η ολοκλήρωση του κύκλου των κινημάτων των ετών 2008-2013 οδήγησε σε μια στροφή της κοινωνίας ξανά προς τους θεσμούς της κρατικής αντιπροσώπευσης. Ακόμη και αυτή η άμπωτη των κινημάτων ήταν όμως αρκετή για να εκλέξει κυβέρνηση της Αριστεράς.

Με τις εκλογές του Μαΐου του 2023 ολοκληρώνεται μία περίοδος ύφεσης των κινημάτων και ταυτόχρονα ξεκινά μία περίοδος κρίσης των θεσμών αντιπροσώπευσης, βαθύτερης όμως από κάθε άλλη φορά. Στη νέα αυτή περίοδο είναι στο χέρι μας να οικοδομήσουμε τα κινήματα με τα οποία θα περάσουμε στην επίθεση. Απαραίτητος όρος γι' αυτό είναι η αντίσταση στη βάση της κοινωνίας κόντρα σε κάθε μορφής αντιπροσώπευση. Είναι όμως και η κοινωνική δημιουργία με την επανασυσπείρωση της κοινωνίας σε κοινοτικές δομές και σχέσεις που θα συγκροτούν τη ζωή πέρα από τον κόσμο του κράτους και του κεφαλαίου και θα θέτουν απειλητικά ζήτημα επανάστασης απέναντι στην κυρίαρχη εξουσία.

Σε συνθήκες ρεαλισμού της κυριαρχίας του Κεφαλαίου...

«Στις εκλογές που έπονται δεν υπάρχει κανένα στοιχείο πολιτικής και κομματικής αντιπαράθεσης, παρά μόνο αυτή για τη νομή της κυβερνητικής εξουσίας ξεμαγεμένη από κάθε μικρή ή μεγάλη υπόσχεση/αυταπάτη»

Λόγια σαν αυτά γράφαμε στην «προεκλογική» μας ανακοίνωση και πράγματι τα όρια αντιπαράθεσης μεταξύ των κομμάτων ήταν δυσδιάκριτα μιας και η επιλογή του «νικητή» ήταν προαποφασισμένη από το σύστημα, αλλά και από την ευρεία λαϊκή συναίνεση που αυτό επέτυχε με συγκεκριμένους τρόπους, μετατρέποντας το κράτος χωροφύλακα σε κράτος κατασκευής συναίνεσης μέσω των ΜΜΕ και κράτος πελατειακού τύπου φροντίδας για τους υπηκόους του.

Η απόδραση της πολιτικής των κυβερνήσεων και η υποκατάστασή της από την κυβερνησιμότητα και την διαχειρισιμότητα της πολιτικής του κεφαλαίου, δημιουργούν ένα περιβάλλον ενός μονόδρομου κυβερνητικής τακτικής και μια πορεία προς έναν δημοκρατικό «ολοκληρωτισμό». Το περιβάλλον αυτό συνιστά ωστόσο και κατάληξη της ολοκλήρωσης της θεσμοποίησης του κόσμου του κεφαλαίου μέσω του κράτους σε κάθε πτυχή της ζωής και της κρατικής καταστολής κάθε εναλλακτικής ως αντίθετης με την -καπιταλιστική φυσικά- ανάπτυξη στην οποία ομνύουν όλες οι δυνάμεις της αντιπροσώπευσης.

Ωστόσο τα εκλογικά αποτελέσματα εκφράζουν, αποτυπώνουν και νομιμοποιούν τελικά το είδος και τον χαρακτήρα της κυριαρχίας απέναντι στην κοινωνία και από αυτή την άποψη δεν μας αφήνουν αδιάφορους για την στρατηγική και τακτική της αντίστασης.

Ο μεγάλος ηττημένος των εκλογών ήταν χωρίς καμιά αμφιβολία η Αριστερά και ιδιαίτερα ο ΣΥ.ΡΙΖ.Α, ο οποίος εξάντλησε και εξαντλήθηκε σε μια γλώσσα και ένα λόγο έξω από τον ρυθμό της εποχής και μιας κριτικής σε ένα υπάρχον που δεν υπήρχε. Αυτή η ήττα ξεκινάει από το 2015 και ολοκληρώθηκε οριστικά στις τελευταίες εκλογές και η οποία ήττα είναι στρατηγικής σημασίας για την αριστερή αντιπροσώπευση.

Το **συμπέρασμα** όμως που αφορά όλους εμάς είναι ότι σε έναν κόσμο κυριαρχίας της εξατομίκευσης, της διάλυσης κάθε δεσμού και επικράτησης του ρεαλισμού ως χυδαιότητας, τα καταφύγια παλαιών αφηγημάτων, γενικεύσεων, και λαϊκισμών είναι απολύτως αναποτελεσματικά. Αυτή η συγκεκριμένη κοινωνική διαφοροποίηση επέτρεψε στην κοινοβουλευτική Δεξιά, όχι απλά μια εκλογική νίκη, αλλά και μια ιδεολογική και πολιτική ηγεμονία που δεν είναι άλλη από την ψυχρή και ορθολογική διαχείριση του ρεαλισμού της κυριαρχίας του κεφαλαίου.

Αυτός ο καπιταλιστικός ρεαλισμός έφερε και κάποια απόνερα που δεν μπορούν να μας αφήσουν αδιάφορους. Αντιθέτως.

...και της ακροδεξιάς στροφής

Εκτός, ή μάλλον διαμέσου της ακροδεξιάς στροφής στο δημόσιο λόγο αποτυπώνεται μια δεξιά στροφή στο πολιτικό σύστημα παγκοσμίως και ιδίως στην Ευρώπη. **Το μέγεθος της ακροδεξιάς στροφής πάντως μπορεί να αποτυπωθεί και με τα πρόσφατα εκλογικά αποτελέσματα.** Πέρα από την ισχυροποίηση της ΝΔ, η οποία στην διακυβέρνησή της υιοθέτησε ακροδεξιά δόγματα και τα μετουσίωσε σε υπεύθυνη και σοβαρή κρατική πολιτική, μορφώματα σαν το κόμμα του Βελόπουλου, το κόμμα ΝΙΚΗ, το κόμμα Σπαρτιάτες, που στήριξε ο Κασιδιάρης μέσα από τη φυλακή, και άλλες ακροδεξιές παρατάξεις πήραν πολύ μεγαλύτερα ποσοστά.

Είναι γνωστό -αν εξαιρέσουμε τα συλλαλητήρια για το Μακεδονικό- πως οι φασίστες δεν καταφέρνουν να οργανώσουν και να στήσουν κάτι στον δημόσιο χώρο και στον δρόμο. Αυτό δεν οφείλεται μόνο στην απουσία της Χ.Α, αλλά και στο γεγονός πως ο λόγος και τα νοήματα που παράγουν δεν μπορούν να σταθούν εκεί. Κάτι τέτοιο επ' ουδενί δε σημαίνει ότι δεν πρέπει να είμαστε σε ετοιμότητα. Ωστόσο, μέσα από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης κερδίζουν κόσμο και παρότι δεν τον οργανώνουν, τον αποβλακώνουν, τον ποτίζουν συνεχώς δηλητήριο και τον διαμορφώνουν ως τον χρήσιμο ηλίθιο που μπορούν να χρησιμοποιήσουν όποτε αποφασίσουν να εξέλθουν στον δημόσιο χώρο.

Σε αντίθεση με τον ανθρωπότυπο της Χ.Α, το κοινό των νεοφασιστών δεν είναι ούτε ακτιβίστικο ούτε οργανωμένο, σαφώς και δεν είναι λιγότερο επικίνδυνο, καθώς διαμορφώνει ψυχосύνθεση αντισυστημικότητας και σε μέλλουσες κοινωνικές εκρήξεις, σε επόμενες κρίσεις του συστήματος, ο δρόμος τους περιμένει.

...είναι η ώρα της επανασύνταξης με τον κόσμο του αγώνα

Η νίκη της Νέας Δημοκρατίας, όπως και η ήττα του ΣΥ.ΡΙΖ.Α, συνιστούν απότοκο της πλέον αναπόδραστης και ανεπίστρεπτης κρίσης των αντιπροσωπευτικών θεσμών. Μπορεί μια τέτοια βαθιά κρίση να εκφράστηκε με το ποσοστό-ρεκόρ της αποχής, το οποίο από εδώ και πέρα μόνο θα διευρύνεται. Συνιστά όμως αποτέλεσμα των διεργασιών που λαμβάνουν χώρα στη βάση της κοινωνίας και με βάση τις οποίες τεράστιες κοινωνικές ομάδες σε όλες τις ηλικίες κάτω των 40 ετών αποστοιχίζονται πλέον τελειωτικά και χωρίς επιστροφή από την αντιπροσωπευτική πολιτική. Η αποστοίχιση αυτή δεν συνεπάγεται την επιστροφή των μαζών στους κοινωνικούς αγώνες. Η κοινωνία έχει αλλάξει άρδην από τον προηγούμενο κύκλο μετωπικής σύγκρουσης με το καθεστώς.

Παρ' όλες τις φωτεινές εκλάμψεις τους, όπως η υποδοχή των προσφύγων το 2015, του κοινωνικού τείχους κατά της Χρυσής Αυγής το 2020 και των επιμέρους φοιτητικών, εργατικών και οικολογικών αγώνων, σε όλη αυτή τη δεκαετία τα κινήματα κατέγραψαν μία αδυναμία διάχυσης σε όλη την κοινωνία, που θα τα καθιστούσε ξανά επικίνδυνα για την κυρίαρχη εξουσία. Παρόλα αυτά, διατήρησαν σε μεγάλο βαθμό τις δομές κυκλοφορίας της δύναμής τους, που αποτελούν τη βάση για να επανακτήσουν γρήγορα το χαμένο έδαφος στον δημόσιο χώρο.

Οι αγώνες μας οφείλουν να ξεδιπλωθούν ταυτόχρονα σε τρεις ομόκεντρους πολιτικούς κύκλους: (α) επανασυσπείρωση και ανασυγκρότηση των οργανώσεών μας σε προσαρμογή με τις νέες κοινωνικές συνθήκες, (β) ανασυγκρότηση του κινήματος με επίκεντρο την δικτύωση γύρω από ένα μεταβατικό πολιτικό πλαίσιο για την ανατροπή, και (γ) προετοιμασία για την

μετατροπή των επερχόμενων εξεγέρσεων σε επαναστατική απειλή για την κυριαρχία.

Μετά τις εκλογές και την επανανομιμοποίηση της κυβερνητικής εξουσίας ο κυρίαρχος θα προσπαθήσει να διευρύνει της εξουσία του περιορίζοντας τον δημόσιο χώρο να καταστείλει και να ελέγξει κάθε αντίσταση, να υπηρετήσει την κερδοσκοπία λεηλατώντας την εργασία, το περιβάλλον, την ενέργεια εξατομικεύοντας και τεμαχίζοντας την ίδια τη ζωή. Έχοντας η κυβέρνηση στα χέρια της ένα διεφθαρμένο κράτος και μια μαφιόζικη ΕΥΠ δίπλα στις αστυνομικές δυνάμεις, θα προσπαθήσει να επιβάλλει νέες προσταγές.

Με τις παρούσες συνθήκες κυριαρχίας ανοίγεται μπροστά μας ένας δρόμος αγώνα και ευθυνών για τα βασικά επίδικα που αυτή τη φορά οφείλουμε να τα προσεγγίσουμε με όρους Αντίστασης και με αυτό τον τρόπο να κάνουμε την είσοδό μας στην επερχόμενη εξέγερση.

–Δεν ξεχνάμε και δεν συγχωρούμε τα κρατικά εγκλήματα στα Τέμπη και στην Πύλο.

–Φράχτης του Έβρου: Ένα τείχος όπου διευρύνει τον υγρό τάφο του Αιγαίου για κάθε κατατρεγμένο και αποκλεισμένο αυτού του κόσμου. Αυτά τα 140.000 μέτρα λεπιδοφόρου συρματοπλέγματος, που Αριστερά και Δεξιά συναγωνίζονται να επεκτείνουν, είναι υπεύθυνα για το ναυάγιο της Πύλου.

–Εξορύξεις: Ενώ η El Dorado συνεχίζει την καταστροφή στις Σκουριές με την άδεια της προηγούμενης κυβέρνησης και η προετοιμάζεται η λεηλασία της Ηπείρου, η μεγάλη ιδέα της γενίκευσης των εξορύξεων βρίσκει σε πλήρη συμφωνία την πλειοψηφία των κομμάτων από Αριστερά-Δεξιά .

–Ενεργειακό-Ακρίβεια: Το μόνο που μένει στους επίδοξους κυβερνητικούς είναι η διαχείριση της ενέργειας και της ακρίβειας και η τροφοδότηση των αποθηκευτικών χώρων των κερδοσκόπων με περισσότερη ενέργεια και κέρδη.

-Εργασιακό: Φρόντισαν με ιδιαίτερο ζήλο να εκτοπίσουν την Εργασία από κάθε παραγωγική δραστηριότητα, να την τεμαχίσουν-ελαστικοποιήσουν, να την μερικοποιήσουν και να την παραδώσουν στο εφοδιαστικό κεφάλαιο. Αυτή την Εργασία και με αυτούς τους όρους καλούνται να διαχειριστούν τα κυβερνητικά κόμματα.

-Ανάπτυξη. Επενδύσεις και ιδιωτικοποιήσεις συγκροτούν την μοναδική προοπτική για όλα ανεξαιρέτως τα κόμματα αφού έχουν ήδη φροντίσει να εντάξουν στο ΤΑΙΠΕΔ ότι είναι δυνατό να πουληθεί.

-Καταστολή. Η παρούσα κυβέρνηση ολοκλήρωσε ό,τι η προηγούμενη είχε αρχίσει σε επίπεδο καταλήψεων, διωγμών και κρατικής τρομοκρατίας και είναι έτοιμοι για νέα δολοφονική εξόρμηση σε μετανάστ(ρι)ες, ανέργους/ες, αλλά και ενάντια στη νεολαία.

Αυτό, όμως, που σιγοβράζει είναι αυτό που θα κληθούν σύντομα οι κυβερνητικοί να αντιμετωπίσουν. Η νεολαία έχει αηδιάσει βλέποντας το τείχος του αποκλεισμού μπροστά της. Οι κατώτερες τάξεις δεν έχουν άλλα περιθώρια επιβίωσης, αλλά και η κοινωνία γενικότερα βρίσκεται μια στιγμή πριν από την μεγάλη αποσυμπίεση. Τα σύγχρονα κινήματα διεκδικούν τον δημόσιο χώρο πέρα από κόμματα, συνδικάτα και παραδοσιακές δομές διαπραγμάτευσης και εμείς δε μπορούμε παρά να συντασσόμαστε με αυτή την προοπτική για ένα ελεύθερο, δημόσιο και κοινωνικό έδαφος πέρα από τις εκλογές.

Δημοκρατία δεν υπάρχει. Αλλαγές σε κοινοβουλευτικό επίπεδο δεν μπορούν να γίνουν. Οι αυταπάτες τελειώνουν. Για όσους θέλουν να αλλάξουν τα πράγματα, η επανάσταση εναντίον του υπάρχοντος κοινωνικού καθεστώτος είναι εφικτή. Ας προετοιμαστούμε για όλα συμμετέχοντας στον σύγχρονο αντιεξουσιαστικό αγώνα με συγκεκριμένες προτάσεις, πολιτικά προτάγματα, σχέσεις και δομές.

Ήδη, οι σύγχρονες εξεγέρσεις έχουν κάνει την εμφάνισή τους και σύντομα θα κληθούμε να απαντήσουμε αν και πως θα συμμετέχουμε σε αυτό που κοινωνική πλειοψηφία θα διεκδικήσει.

- Ούτε αναθέσεις ούτε υποταγή
- Να πάρουμε στα χέρια μας την ίδια τη ζωή
- Με την Άμεση Δημοκρατία για την Κοινωνική Αντιεξουσία

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Εισήγηση στην παρουσίαση του βιβλίου: Φεμινιστικός Τρόμος, Μικρό Εγκώμιο του Εξτρεμιστικού Φεμινισμού

Της Χριστίνας Γεωργακοπούλου,

Ελεύθερος Κοινωνικός Χώρος «αλτάι»,

20/7/2023

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ

**«Ο Φεμινιστικός Τρόμος.
Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού»**
Εκδόσεις των Συναδέλφων

«Ο φεμινισμός δεν σκότωσε ποτέ κανέναν. Αυτή η φράση έχει διατυπωθεί εδώ και δεκαετίες από την πλειοψηφία του φεμινιστικού λόγου. Λες και οι φεμινίστριες προσπαθούσαν να καθιστούσαν μια αγχωμένη πατριαρχία ή να υποστηρίξουν την ιδέα - που είναι ήδη ευρέως διαδεδομένη - ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι τρομακτική, ότι μια γυναίκα δεν μπορεί να είναι επικίνδυνη. Αλλά είναι αλήθεια ότι ο φεμινισμός δεν έχει σκοτώσει ποτέ κανέναν; Τα ονόματά τους είναι Μαρία, Νούρα, Ιουδήθ, Ντιάνα, Κρίσταμπελ. Έχουν χρησιμοποιήσει βία κατά της πατριαρχίας. Έχουν αγγίξει το μεγάλο ταμπού. Για να θρέψει έναν προβληματισμό σχετικά με τη θέση της βίας στον αγώνα κατά της πατριαρχίας, η IRENE μας διηγείται την ιστορία αυτών των βίαιων γυναικών»

Παρουσίαση:
Κατερίνα Χαραλαμπίκη (μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),
Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

ΔΡΑΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ Περ. 20 Ιουλίου | 20:30

αλλάι
ΕΛΕΥΘΕΡΟΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΙ ΧΩΡΟΙ «αλλάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΠΑΡΧΕΙΑ

Ο φεμινισμός είναι ένα κίνημα που διεκδικεί μια κοινωνία ισότητας, απαλλαγμένη από έμφυλες διακρίσεις. Ανα τους αιώνες γυναίκες και έμφυλα υποκείμενα μάχονται για την απελευθέρωση από την ανδρική κυριαρχία και καταπίεση. Μέσα στην πορεία αυτή έχουν σημειωθεί σημαντικές νίκες του φεμινιστικού κινήματος, κάποιες από τις οποίες μάλιστα έχουν μετασχηματίσει δραστικά τις κοινωνίες στις οποίες ζούμε. Οι φεμινιστικοί αγώνες δεν αποτελούν

κάτι απρόσωπο. Είναι ιστορίες γυναικών, οι οποίες είτε ατομικά, είτε συλλογικά προσπάθησαν να σπάσουν τα δεσμά της πατριαρχίας. Πολλές φορές η απελευθέρωση αυτή επήλθε με τη χρήση μη ειρηνικών μέσων. Αναφερόμενη σε τέτοιες ιστορίες και αγώνες η Irene, συγγραφέας του βιβλίου "Φεμινιστικός Τρόμος" μας καλεί να αναρωτηθούμε ποιος είναι ο ρόλος της βίας στη μάχη κατά της πατριαρχίας, αλλά και για τί ακόμα και σήμερα, η αναφορά στη χρήση βίας από ένα ριζοσπαστικό φεμινιστικό κίνημα προκαλεί τόσο μεγάλη αμηχανία και πολλές φορές άρνηση.

Η πατριαρχία, ως αρχέγονη μορφή καταπίεσης και ως μια ακόμη μορφή εξουσίας εμπεριέχει βία. Από τις απαρχές αυτού του κόσμου, το γυναικείο σώμα έχει υποστεί την πιο βάνουση, την

πιο λυσσαλέα μορφή βίας: έχει χτυπηθεί, έχει ματώσει, έχει βιαστεί, έχει δολοφονηθεί. Αμέτρητες γυναικοκτονίες συμβαίνουν ανά τον κόσμο κάθε χρόνο, αμέτρητες γυναίκες κακοποιούνται ή γίνονται θύματα ενδοοικογενειακής βίας, αμέτρητα κορίτσια έχουν υποστεί τον ακρωτηριασμό των γεννητικών τους οργάνων, είτε έχουν εξαναγκαστεί σε γάμους παρά τη θέλησή τους. Ο φόβος του βιασμού, της εκδικητικής πορνογραφίας, το ρίσκο μιας παράνομης άμβλωσης, αποτελούν μορφές έμφυλης βίας. Όσο και αν μας σοκάρει αυτή η απαρίθμηση, δυστυχώς έχουμε αφομοιώσει αυτού του είδους τη βία στις κοινωνίες μας.

Στον αντίποδα αυτής της πατριαρχικής βίας βρίσκεται ένα είδος “γυναικείας” αμυντικής βίας. Ανα τους αιώνες πληθώρα γυναικών έχουν δολοφονήσει τους κακοποιητές τους. Η μισογυνική και η αμυντική βία ωστόσο φέρουν σημαντικές διαφορές ως προς το κίνητρο και το κοινωνικό πλαίσιο στο οποίο λαμβάνουν χώρα. Οι άνδρες που αποφασίζουν να στερήσουν τη ζωή μιας γυναίκας το κάνουν με την πεποίθηση ότι αυτή η ζωή τους ανήκει, πεποίθηση που τους έχει προσδώσει το σύστημα της πατριαρχίας. Επίσης αν και όλοι οι άντρες δεν είναι βιαστές τα προνόμια που απολαμβάνουν μέσα σε αυτό το πλαίσιο θα τους επέτρεπαν να είναι χωρίς να υπάρχουν μεγάλα εμπόδια. Αντίθετα οι γυναίκες που σκοτώνουν τους καταπιεστές-συντροφους τους ωθούνται από ένστικτο επιβίωσης και όχι από κάποιο αίσθημα κυριαρχίας. Για τον ριζοσπαστικό φεμινισμό άλλωστε δεν αποτελεί ζητούμενο η καταστροφή μίας μορφής εξουσίας για την δημιουργία μιας νέας, την οποία θα κατέχουν οι γυναίκες, αλλά η εξάλειψη κάθε μορφής καταπίεσης. Αρκεί μόνο και μόνο να προσπαθήσουμε να φανταστούμε το αίσθημα φόβου και πόνου που προκαλεί σε μια γυναίκα το να ζει με έναν άνθρωπο που μπορεί να την χτυπήσει ή να την βιάσει ανα πάσα στιγμή ή (ίσως ακόμα χειρότερα) να κάνει το ίδιο στο παιδί της, προκειμένου να καταλάβουμε τι είναι αυτό που την οδηγεί στη χρήση βίαιων μέσων. Αυτό το αίσθημα ανασφάλειας των γυναικών-θυμάτων εντείνεται ακόμα περισσότερο αν αναλογιστούμε, την ανυπαρξία δομών στήριξης των θυμάτων έμφυλης βίας, την αδυναμία απόδοσης δικαιοσύνης και πόσο αυτά μπορεί να επηρεάζονται ανάλογα με ταξικά και

φυλετικά κριτήρια. Υπο αυτό το πρίσμα ίσως η χρήση βίας δεν μοιάζει πλέον τόσο παράλογη... οι γυναίκες σκοτώνουν για να μην πεθάνουν.

Αξίζει να τονίσουμε πως η ατομική αυτοάμυνα των γυναικών θυμάτων δεν μπορεί παρά να θεωρηθεί κομμάτι του μαχητικού φεμινισμού, εφ' όσον το προσωπικό είναι και πολιτικό. Πέραν των περιπτώσεων όμως όπου γυναίκες δολοφόνησαν άντρες με τους οποίους μοιράζονταν τη ζωή τους, βίαιες μέθοδοι έχουν χρησιμοποιηθεί διαχρονικά σε συλλογικές δράσεις από το κίνημα στον αγώνα κατά της πατριαρχίας.. Η Irene αναφέρει χαρακτηριστικά πως ακόμα και ο αγώνας των Σουφραζετών, ίσως ο πιο γνωστός και αναγνωρισμένος αγώνας του φεμινιστικού κινήματος, εμπεριείχε στοιχεία βίας και αυτό γιατί οι γυναίκες εκείνες είχαν αντιληφθεί πως το Κράτος αποτελούσε μια παντοδύναμη οντότητα που από τη μία παρεμπόδιζε τη γυναικεία χειραφέτηση και από την άλλη κατείχε το μονοπώλιο της βίας. Έτσι η διεκδίκηση της ισότητας δεν θα μπορούσε να επιτευχθεί ως διαπραγμάτευση με ειρηνικούς όρους. Ο συλλογισμός αυτός θα μπορούσε να αποτελέσει σημείο προβληματισμού και για τις σύγχρονες πρακτικές ακτιβισμού στο φεμινιστικό κίνημα. Είναι σημαντικό να μην ξεχνάμε πως στον αγώνα και την οργάνωση της δράσης μας πρέπει να λαμβάνουμε υπ όψιν και τις πρακτικές του αντίπαλου δέους, οι οποίες δυστυχώς είναι συνήθως βίαιες. Αξίζει να αναλογιστούμε επίσης πως η χρήση βίας σε άλλους αγώνες του κινήματος που δεν απαρτίζονται κατά πλειοψηφία από γυναίκες πχ μαχητικός αντιφασισμός, όχι μόνο δεν λαμβάνει τόσο σκληρή επίκριση, αλλά είναι συχνά και αδιαπραγμάτευτη. Μήπως μια τέτοια αντιμετώπιση οφείλεται στο ότι η βία έχει αποδοθεί παραδοσιακά ως χαρακτηριστικό στους άνδρες, ενώ αντίθετα στις γυναίκες έχει αποδοθεί στερεοτυπικά μια πιο υποτακτική συμπεριφορά;

Ως πολιτικά υποκείμενα που συμμετέχουν στα φεμινιστικά κινήματα του σήμερα αντιλαμβανόμαστε πως η πραγματική απο-πατριαρχικοποίηση της κοινωνίας είναι δυνατό να πραγματοποιηθεί μόνο μέσα από συλλογικές διαδικασίες, μέσα από μαζική και

καθημερινή αντίσταση στην καταπίεση, μέσα από τη διεκδίκηση της θέσης μας και την άρθρωση του λόγου μας στο δημόσιο χώρο. Χωρίς να φτάνουμε στο σημείο να αντιμετωπίζουμε ηδονικά τη χρήση βίας (πιστεύω άλλωστε πως οι περισσότερες από εμάς θα ήθελαν η χειραφέτηση, όπως και κάθε διεκδίκηση να πραγματοποιηθεί με ειρηνικά μέσα) αξίζει να προβληματιστούμε για το αν και σε ποιο βαθμό η χρήση της μπορεί να καταστεί χρήσιμο και αποτελεσματικό εργαλείο.

Η σημασία του έργου του Γιώργου Κολέμπα για τα κινήματα: Εισήγηση του Κώστα Λεγάκη

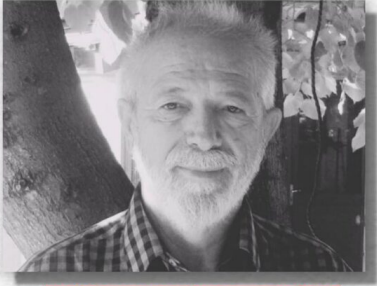
Κώστας Λεγάκης (Εκδόσεις των Συναδέλφων),

Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ Αθήνας 8/7/2023

ΒΑΒΥΛΩΝΙΑ

Αποανάπτυξη, Τοπικοποίηση, Άμεση Δημοκρατία

Η Σημασία του Έργου του Γιώργου Κολέμπα για τα Κινήματα

Σάββατο 8 Ιουλίου στις 19:30.

Ομιλητές:

Γιάννης Μπίλλας (συγγραφέας)

Κώστας Λεγάκης : (Εκδόσεις των Συναδέλφων)

Βαγγέλης Γαλανόπουλος : (Απόδραση Σταγιατών)

•Παρέμβαση : Για τις Αντιστάσεις και αυτονομίες των αυτόχθονων λαών της Οακάκα, Μεξικό

Mario Quintero (Συνέλευση Αυτόχθονων Λαών του Ισθμού για την Υπεράσπιση της Γης και του Εδάφους)

Ο Γιώργος υπήρξε μία από τις σπάνιες εκείνες περιπτώσεις ανθρώπων που ζούσε σύμφωνα με τις ιδέες που κήρυττε. Επιδραστικός όσο λίγοι αλλά όχι εκκωφαντικός, έδωσε με τις ιδέες του και τη δράση του έμπνευση σε ουκ έστιν αριθμός εγχειρήματα και ανθρώπους. Ο Γιώργος ήταν ένας άνθρωπος που είχε μια ιδιαίτερη σχέση με τη φύση. Σχέση που, υπό άλλες συνθήκες, θα ήταν η φυσιολογική σχέση που θα έπρεπε να έχουν οι άνθρωποι με τη φύση, όμως υπό τις συνθήκες του ύστερου καπιταλισμού κάτι τέτοιο δεν είναι πλέον καθόλου αυτονόητο.

Ο Γιώργος ήταν οικολόγος – όχι με τη «χαζοχαρούμενη» έννοια του οικολόγου που νοιάζεται μόνο για τα χάρτινα καλαμάκια στον καφέ ή για την ανακύκλωση. Η οικολογία του πήγαινε χέρι χέρι με την κοινωνική απελευθέρωση, με τον μετασχηματισμό της κοινωνίας σε μια διαφορετικού τύπου, χωρίς εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο. Μια κοινωνία που θα στηρίζεται στους τρεις μεγάλους πυλώνες: Αποανάπτυξη/τοπικοποίηση – Συνεργατική και Αλληλέγγυα Οικονομία – Άμεση Δημοκρατία. Τρεις πυλώνες όπου δεν μπορεί να τους δει κανείς ξέχωρα τον ένα από τον άλλο γιατί αποτελούν μια ολότητα και όχι σπαράγματα εναλλακτισμού μέσα στο υπάρχον σύστημα.

Εμείς, ως Εκδόσεις των Συναδέλφων, ως ένα συνεργατικό,

αυτοδιαχειριζόμενο εγχείρημα, αλλά και πολλά παρόμοια εγχειρήματα χρωστάμε πολλά στον Γιώργο. Όχι μόνο για τις ιδέες του που μας ενέπνευσαν αλλά και για την ίδια τη φυσική παρουσία του. Δεν υπήρξε φορά που ήρθε στην Αθήνα και δεν πέρασε από τις Εκδόσεις, να ρωτήσει, να μάθει, να ενημερωθεί. Ή από το αδελφό εγχείρημα του Συν Άλλοις, στο οποίο πήγαινε και παρακολουθούσε τις συνελεύσεις του – περισσότερο για να μάθει παρά για να πει. Γιατί ο Γιώργος καταλάβαινε αυτό που πολλοί άνθρωποι δεν μπορούν να κατανοήσουν: ότι δεν μπορεί να υπάρξει μια οικολογική, αυτόνομη κοινωνία χωρίς τον συνεργατισμό. Οικολογία με ιδιώτες ή με σχεδιασμό τύπου «υπαρκτού σοσιαλισμού» δεν γίνεται. Γιατί όλη η ουσία αυτής της άλλου τύπου κοινωνίας βρίσκεται στο μικρό μέγεθος, στο συλλογικό, στο τοπικό. Εκεί λαμβάνονται οι πιο κρίσιμες και σπουδαίες αποφάσεις.

Αυτό προσπάθησε να διατυπώσει και στα βιβλία που έγραψε· είτε μόνος (*Ο σύγχρονος κοινοτισμός· Τοπικοποίηση· Επιστροφή προς τα... μπρος!*) είτε με άλλους: Με τον Βασίλη Γιόκαρη το σπουδαίο βιβλίο *Κοινωνικοποίηση. Η διέξοδος από τις συμπληγάδες του κρατισμού και της ιδιωτικοποίησης*, ένα βιβλίο που έβαζε το ζήτημα των ενεργειακών κοινοτήτων σε ανύποπτο χρόνο, ήδη από το 2012, ένα ζήτημα εξαιρετικά επίκαιρο σήμερα που μιλάμε. Αλλά και με τον στενό του φίλο και συνοδοιπόρο Γιάννη Μπίλλα, με τον οποίο συνέγραψαν τον *Ανθρωπολογικό τύπο της αποανάπτυξης/τοπικοποίησης και την Κοινότητα των κοινοτήτων*.

Εμείς, λοιπόν, είμαστε περήφανες και περήφανοι που είμαστε ο κύριος εκδοτικός οίκος του Γιώργου Κολέμπα, που μας εμπιστεύθηκε όταν ακόμα ήμασταν ως εγχείρημα στα σπάργανα. Νομίζω ότι δεν τον απογοητεύσαμε. Τα βιβλία του θα παραμείνουν στα ράφια των βιβλιοπωλείων για πολλά χρόνια ακόμα, για να συνεχίσουν, με τις ιδέες και τις προτάσεις τους (που δεν ξεθωριάζουν με την πάροδο του χρόνου), να εμπνέουν κάθε άνθρωπο που θέλει να αλλάξει τον κόσμο.

Γιατί ο Γιώργος δεν έγραφε βιβλία για την ακαδημία – έγραφε βιβλία για τα κινήματα.

Φεμινιστικός Ιούλης στο «αλτάι»

Πρόγραμμα βιβλιοπαρουσιάσεων

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ

ΔΡΑΣΕΩΝ ΒΙΒΛΙΟΠΑΡΟΥΣΙΑΣΕΙΣ

* Πέμπτη 20 Ιουλ | 20:30
«Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού»
Εκδόσεις των Συναδέλφων
Παρουσίαση:
Κατερίνα Χαραλαμπίκη (μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),
Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

* Δευτ. 24 Ιουλ | 20:30
«Επιβαλλόμενη Μητρότητα.»
Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας.
Παρουσίαση:
Υπομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ,
Ελιάνα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

* Τρίτη 25 Ιουλ | 20:30
«Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο»
Εκδόσεις Εκτός Γραμμής
Παρουσίαση:
Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη
(Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

*Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας

αλτάι
ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ «αλτάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΙΡΑΡΧΕΙΑ

Τρίτη 4/7: «Οικοφεμινισμός» από τις εκδόσεις Ευτοπία

ΟΙΚΟΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ανθολόγηση - Επιμέλεια
Σταύρος Καραγεωργάκης

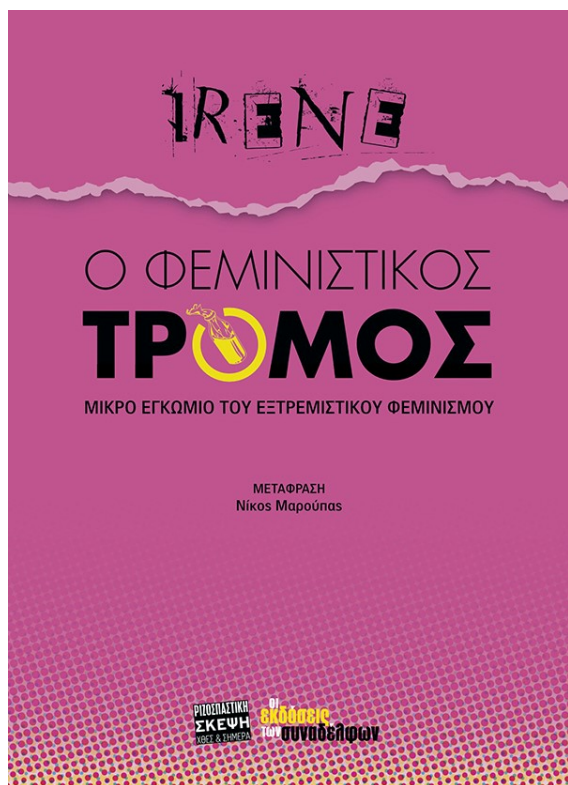
ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΕΥΤΟΠΙΑ

Παρουσίαση:

Σταύρος Καραγεωργάκης (δρ. Φιλοσοφίας, συγγραφέας)

Χρύσα Χριστοφορίδου (Μεταφράστρια)

Πέμπτη 20/7: «Ο Φεμινιστικός Τρόμος. Μικρό εγκώμιο του εξτρεμισμού» από τις Εκδόσεις των Συναδέλφων

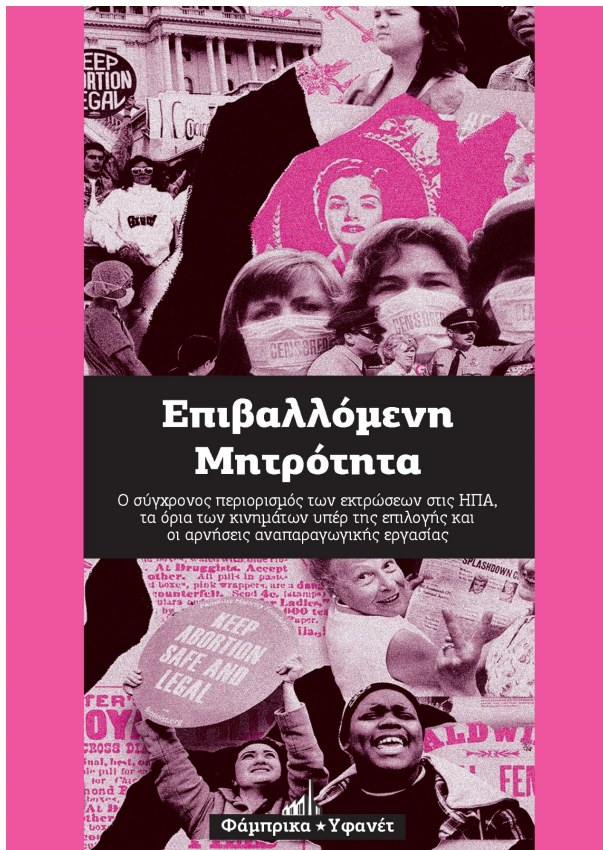

Παρουσίαση:

Κατερίνα Χαραλαμπίκη (Μέλος των Εκδόσεων των Συναδέλφων),

Δήμητρα Τσιούρβα (Βιβλιοπώλισσα)

Δευτέρα 24/7: «Επιβαλλόμενη Μητρότητα. Ο σύγχρονος περιορισμός των εκτρώσεων στις ΗΠΑ, τα όρια των κινημάτων υπέρ της επιλογής και οι αρνήσεις αναπαραγωγικής εργασίας»

Παρουσίαση:

Υποομάδα εκτρώσεων της Φάμπρικα Υφανέτ

Ελιάνα Καναβέλη (Συντάκτης του περιοδικού Βαβυλωνία)

Τρίτη 25/7: «Φεμινισμός για το 99%: Μανιφέστο» από τις εκδόσεις Εκτός Γραμμής.

Παρουσίαση:

Δέσποινα Παρασκευά-Βελουδογιάννη (Μέλος των εκδόσεων Εκτός Γραμμής)

***Σε όλες τις εκδηλώσεις θα υπάρχει εισήγηση από συντρόφισσες της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Αθήνας**

****Κοινή ώρα έναρξης 20:30**

Φεμινιστικός Ιούλης στο

«αλτάι»: Πρόγραμμα προβολών

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΦΕΜΙΝΙΣΤΙΚΟΣ ΙΟΥΛΙΟΣ + ΔΡΑΣΕΩΝ ΠΡΟΒΟΛΕΣ

***Llévate mis amores Τετ. 12 Ιουλ | 21:00**
Arturo González Villaseñor διάρκεια 90'

Κάποιες γυναίκες της κοινότητας La Patrona στο Μεξικό καθημερινά μαγειρεύουν και στη συνέχεια ρίχνουν μερίδες φαγητού στους ανθρώπους που κρέμονται από το τρένο που έχει γίνει γνωστό ως La Bestia (Το Θηρίο), το οποίο διασχίζει ολόκληρο το Μεξικό με τελικό σταθμό τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μετά την προβολή συζητάμε με μέλη από τις κοινωνικές κουζίνες «El Chef» και «Mano Aperta».

***!Las Sandinistas! Τετ. 19 Ιουλ | 21:00**
Jenny Murray διάρκεια 96'

Το ντοκιμαντέρ αποκαλύπτει τις άγνωστες ιστορίες των γυναικών που έσπασαν τα εμπόδια για να ηγηθούν της μάχης και της κοινωνικής μεταρρύθμισης κατά τη διάρκεια της Επανάστασης των Σαντινίστας στη Νικαράγουα το 1979 και του επακόλουθου πολέμου με τους Contras που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ. Οι ίδιες γυναίκες συνεχίζουν να μάχονται ως ηγέτιδες στον αγώνα ενάντια στην καταστολή της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων των γυναικών από την παρούσα κυβέρνηση.

***Νόμιμη Αυτοάμυνα Τετ. 26 Ιουλ | 21:00**
Susana Lira διάρκεια 75'

Το ντοκιμαντέρ-ταινία αφηγείται τις ιστορίες τριών γυναικών, οι οποίες, όπως πολλές άλλες, υπέστησαν συνεχείς φυσικές ή σεξουαλικές επιθέσεις εκ μέρους των συζύγων ή συντρόφων τους. Οι τρεις αυτές γυναίκες, αντί να καταλήξουν οι ίδιες δολοφονημένες, αντέδρασαν σκοτώνοντας τον κακοποιητή, προκειμένου να επιβιώσουν. Κατηγορούμενες για ανθρωποκτονία, βρίσκονται αντιμέτωπες με τη δικαιοσύνη, την κοινωνία και τον ίδιο τους τον εαυτό, ενώ παράλληλα προσπαθούν να ξαναχτίσουν τη ζωή τους.

Μετά την προβολή συζητάμε με τη Μαρία Λούκα, δημοσιογράφο και συγγραφέα του βιβλίου «Μια γυναίκα απολογείται» από τις εκδόσεις Τόπος.

*Όλα τα ντοκιμαντέρ έχουν υποτιτλιστεί χάρη στον κόπο και το μεράκι της ομάδας «Γη και Ελευθερία - Tierra y Libertad», την οποία και ευχαριστούμε πολύ που μας τα διέθεσε.

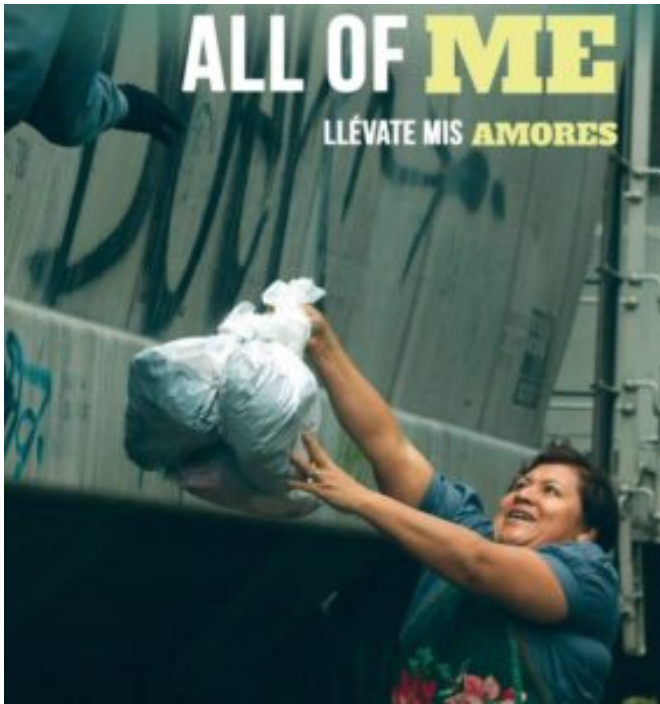
αλτάι

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟΣ ΧΩΡΟΣ «αλτάι»
ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 65, ΕΙΣΑΡΧΕΙΑ

Τετάρτη 12/7: Llévate mis amores

Κάποιες γυναίκες της κοινότητας La Patrona στο Μεξικό καθημερινά μαγειρεύουν και στη συνέχεια ρίχνουν μερίδες φαγητού στους ανθρώπους που κρέμονται από το τρένο που έχει γίνει γνωστό ως La Bestia (Το Θηρίο), το οποίο διασχίζει ολόκληρο το Μεξικό με τελικό σταθμό τις Ηνωμένες Πολιτείες.

Μεξικό, 2015, Διάρκεια 90', Σκηνοθεσία: Arturo González Villaseñor

Μετά την προβολή συζητάμε με μέλη από τις κοινωνικές κουζίνες «El Chef» και «Mano Aperta».

Τετάρτη 19/7: !Las Sandinistas!

Το ντοκιμαντέρ αποκαλύπτει τις άγνωστες ιστορίες των γυναικών που έσπασαν τα εμπόδια για να ηγηθούν της μάχης και της κοινωνικής μεταρρύθμισης κατά τη διάρκεια της Επανάστασης των Σαντινίστας στη Νικαράγουα το 1979 και του επακόλουθου πολέμου με τους Contras που υποστηρίχθηκε από τις ΗΠΑ. Οι ίδιες γυναίκες συνεχίζουν να μάχονται ως ηγέτιδες στον αγώνα ενάντια στην καταστολή της δημοκρατίας και των δικαιωμάτων των γυναικών από την παρούσα κυβέρνηση.

Νικαράγουα, 2018, Διάρκεια 96', Σκηνοθεσία Jenny Murray

Τετάρτη 26/7: Νόμιμη Αυτοάμυνα (2017)

Το ντοκιμαντέρ-ταινία αφηγείται τις ιστορίες τριών γυναικών, οι οποίες, όπως πολλές άλλες, υπέστησαν συνεχείς φυσικές ή σεξουαλικές επιθέσεις εκ μέρους των συζύγων ή συντρόφων τους. Οι τρεις αυτές γυναίκες, αντί να καταλήξουν οι ίδιες δολοφονημένες, αντέδρασαν σκοτώνοντας τον κακοποιητή, προκειμένου να επιβιώσουν. Κατηγορούμενες για ανθρωποκτονία, βρίσκονται αντιμέτωπες με τη δικαιοσύνη, την κοινωνία και τον ίδιο τους τον εαυτό, ενώ παράλληλα προσπαθούν να ξαναχτίσουν τη ζωή τους.

Βραζιλία, 2017, Διάρκεια: 75', Σκηνοθεσία: Susana Lira

Μετά την προβολή συζητάμε με τη Μαρία Λούκα, δημοσιογράφο και συγγραφέα του βιβλίου «Μια γυναίκα απολογείται» από τις εκδόσεις Τόπος.

*Όλα τα ντοκιμαντέρ έχουν υποτιτλιστεί χάρη στον κόπο και το μεράκι της ομάδας «Γη και Ελευθερία – Tierra y Libertad», την οποία και ευχαριστούμε πολύ που μας τα διέθεσε.

Οι προβολές ξεκινούν στις 21:00

Εισήγηση της Α.Κ. Αθήνας στην

παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός»

ΟΙΚΟΦΕΜΙΝΙΣΜΟΣ

Ανθολόγηση - Επιμέλεια
Σταύρος Καραγεωργάκης

εκδόσεις
ΕΥΤΟΠΙΑ

Πλήθος κόσμου χτες, Τρίτη 4/7 στον ελεύθερο κοινωνικό χώρο «αλτάι», στα Εξάρχεια όπου πραγματοποιήθηκε η παρουσίαση του βιβλίου «Οικοφεμινισμός» των εκδόσεων Ευτοπία.

Η εν λόγω συζήτηση εντάσσεται σε έναν ευρύτερο κύκλο προβολών και βιβλιοπαρουσιάσεων με κέντρο τον φεμινισμό και τις προεκτάσεις του, τόσο στη θεωρία όσο και στην εμπειρία. Σκοπός είναι να φρεσκάρουμε το θεωρητικό μας οπλοστάσιο γύρω από ιδέες και έννοιες που αφορούν τους αγώνες του τώρα.

Η εισήγηση της Μαριέττας Σιμεγιάτου:

Ο οικοφεμινισμός είναι ένας συνδυασμός οικολογίας και φεμινισμού. Τα περιβαλλοντικά και τα οικολογικά κινήματα συνήθως παραβλέπουν το γεγονός ότι η καπιταλιστική πατριαρχία, η ανδρική ηγεμονία και η καταπίεση των γυναικών μέσα στην κοινωνία συνδέονται με την οικολογική κρίση. Ως εκ τούτου, χρειαζόμαστε έναν συνδυασμό οικολογίας και φεμινισμού, τον

οικοφεμινισμό.

Ο όρος οικοφεμινισμός οφείλεται στη Γαλλίδα φεμινίστρια Φρανσουάζ Ντ' Ομπόν (1920-2005), η οποία τον εισήγαγε το 1974. Η σύνδεση της εκμετάλλευσης της φύσης, των ζώων και των γυναικών, καθώς και η αποδόμηση των δυϊσμών άνδρας/γυναίκα, πολιτισμός/φύση και άνθρωπος/ζώο αποτελούν κεντρικούς πυλώνες της οικοφεμινιστικής σκέψης και κριτικής. Οι οικοφεμινίστριες προτείνουν διάφορες προσεγγίσεις για την κατανόηση του σημερινού τρόπου λειτουργίας της καταπίεσης σε παγκόσμιο επίπεδο. Η Κάρολαϊν Μέρτσεντ (Ο θάνατος της φύσης) για παράδειγμα τοποθετεί το διαχωρισμό του πολιτισμού από τη φύση στην επιστημονική επανάσταση και ιδιαίτερα με το έργο του Φράνσις Μπέικον και του Ρενέ Ντεκάρτ. Από το 1600 και μετά η ιδέα φύσης αλλάζει από ζωντανός οργανισμός και μετατρέπεται σε μηχανή. Η φύση αντιμετωπίζεται όλο και περισσότερο ως μια μηχανή που μπορεί να αναλυθεί και να χρησιμοποιηθεί για πειράματα. Το πνεύμα της θηλυκής και παρθένας γης υποτάσσεται στη μηχανή. Οι ιδέες της μηχανοποίησης, καθώς της κυριαρχίας και της επιβολής στη φύση έγιναν βασικά εννοιολογικά εργαλεία του σύγχρονου κόσμου.

Άλλες οικοφεμινίστριες αναφέρουν την πατριαρχική θρησκεία ως την πηγή του διαχωρισμού του ανθρώπου από το φυσικό κόσμο. Τοποθετούν την προέλευση της καταπίεσης της φύσης στο 4500 π.Χ., όταν ξεκίνησε η μετάβαση από τους πολιτισμούς λατρείας θηλυκών θεοτήτων στους πολιτισμούς λατρείας αρσενικών θεοτήτων. Με την έλευση των πατριαρχικών θρησκειών, οι άνθρωποι λάτρευαν έναν θεό και η φύση θεωρείται δημιουργία του. Ο ρόλος του αρσενικού στην αναπαραγωγή εξυψώθηκε πάνω από του θηλυκού. Οι γυναίκες παρομοιάζονταν με χωράφια τα οποία θα γονιμοποιούνταν και θα γεννούσαν τον σπόρο του αρσενικού.

Η στάση και η συμπεριφορά στο κυρίαρχο φαντασιακό συνδέεται άμεσα με την αλλαγή της στάσης και της συμπεριφοράς του ανθρώπου απέναντι στη γη. Η εικόνα της γης ως τροφού περιορίζει ηθικά τις επιτρεπόμενες ανθρώπινες πράξεις απέναντι στη γη, ενώ οι νέες εικόνες κυριαρχίας και επιβολής

λειτουργούν ως επικύρωση για την απογύμνωση της φύσης.

Οι διαδικασίες εμπορευματοποίησης και εκβιομηχάνισης βασίζονται σε δραστηριότητες που προκαλούν άμεσες αλλαγές στη γη: εξορύξεις, αποξηράνσεις, αποψιλώσεις δασών και γενικότερα επιθέσεις ενάντια στη γη. Όσο η γη εκλαμβάνεται ως ένας ζωντανός οργανισμός, μια καταστροφική πράξη εναντίον της μπορούσε να θεωρηθεί παραβίαση της ανθρώπινης ηθικής.

Στη συνέχεια, η ανάπτυξη της ατομικής ιδιοκτησίας οδήγησε στην ιστορική παγκόσμια ήττα του θηλυκού φύλου. Η γη έγινε αντικείμενο αρπαγής προς όφελος των λίγων για αυτό που η Vandana Shiva ονομάζει «συστηματική υποανάπτυξη».

Σίγουρα τα τοξικά απόβλητα, η ατμοσφαιρική ρύπανση, η αυξανόμενη στρατιωτικοποίηση κ.λπ. είναι ζητήματα που δεν αφορούν αποκλειστικά τις γυναίκες. Οι οικοφεμινίστριες ωστόσο υποστηρίζουν πως τα περιβαλλοντικά ζητήματα είναι φεμινιστικά, γιατί οι πρώτες που υποφέρουν από τις συνέπειες της αδικίας και της περιβαλλοντικής καταστροφής είναι οι γυναίκες και τα παιδιά, καθώς και άλλες ευάλωτες ομάδες. Οι οικοφεμινίστριες επισημαίνουν τη σύνδεση μεταξύ της καταπίεσης των γυναικών και της φύσης εξετάζοντας την παγκόσμια οικονομία, το χρέος του Τρίτου Κόσμου, την υπανάπτυξη, την παραγωγή και διανομή της τροφής, το δικαίωμα αναπαραγωγής, τον μιλιταρισμό και τον περιβαλλοντικό ρατσισμό.

Η φύση και οι γυναίκες, π.χ. ο χρόνος που αφιερώνουν στο μέγαλωμα των παιδιών, δεν υπολογίζονται στο ΑΕΠ και τη διεθνή οικονομία της αγοράς. Ο πλούτος του βορρά βασίζεται στην εργασία του νότου. Παρόλο που οι γυναίκες παράγουν παγκοσμίως το 80% των τροφίμων, τα περισσότερα γεωργικά προγράμματα απευθύνονται σε άντρες. Επιπλέον, οι διατροφικές συνήθειες που έχουν αλλάξει με την κατακόρυφη σήμερα κατανάλωση κρέατος, ακόμα και σε χώρες που ήταν παραδοσιακά χορτοφαγικές, έχουν ως αποτέλεσμα τεράστιες περιβαλλοντικές καταστροφές. Η μαζική κτηνοτροφική παραγωγή για εξαγωγές ευθύνεται για την ερημοποίηση, τη μόλυνση, την έλλειψη νερού, την καταστροφή του

όζοντος και την πείνα. Είναι χαρακτηριστικό ότι «χρειάζονται 5 τ.μ. τροπικού δάσους για να παραχθεί ένα μπιφτέκι 100 γραμμαρίων» (σελ. 76-77).

Αναρίθμητα παραδείγματα μας δίνουν να καταλάβουμε γιατί η υγεία του πλανήτη και η παγκόσμια οικολογική καταστροφή είναι φεμινιστικά ζητήματα. Ο αγώνας για την υγεία των γυναικών –την αναπαραγωγική υγεία, την εργασιακά και τη γενική υγεία- απαιτεί αγώνα συνολικά για την υγεία του πλανήτη. Ένα παράδειγμα: το 95% των εργαζόμενων στα πτηνοτροφεία στις ΗΠΑ είναι μαύρες γυναίκες που υποχρεώνονται να αφαιρούν τα εντόσθια 5000 κοτόπουλων την ώρα, με αποτέλεσμα να υποφέρουν από διάφορες διαταραχές που προκαλούνται από τις επαναλαμβανόμενες κινήσεις και το άγχος.

Εκτός της τεράστιας απειλής για το περιβάλλον που συνιστούν η συνεχής εξαφάνιση άγριων ειδών ζώων καθώς και η εκπομπή μεθανίου και η κατασπατάληση γιγάντιων όγκων νερού από τη κρεατοβιομηχανία, τα τελευταία χρόνια έχει ενταθεί και η απειλή των πανδημιών. Η συνεχής αποψίλωση δασών, οι μονοκαλλιέργειες, οι εξορύξεις και οι εισβολές στη γη, στα δάση, στη φύση και γενικότερα η καταστροφή του φυσικού περιβάλλοντος άγριων ζώων, που μπορούν δυνητικά να είναι φορείς ιών, και τα οποία εξαναγκάζονται να προσφύγουν στο «περιβάλλον» των ανθρώπων, σίγουρα προσθέτει στην εξήγηση της ολοένα και συχνότερης έξαρσης πανδημιών. Συγκεκριμένα, ο Covid-19 θεωρείται «νεοφιλελεύθερη πανδημία», που προέρχεται από ένα σύστημα που ευνοεί το κέρδος έναντι οτιδήποτε άλλου.

Δεν είναι πλέον δυνατόν να συζητάμε για περιβαλλοντική αλλαγή χωρίς να θέτουμε ζήτημα κοινωνικής αλλαγής. Η διεύρυνση του πεδίου των πολιτικών και ταξικών αγώνων, ώστε να θίγονται και θέματα αποκατάστασης της σχέσης του ανθρώπου με τη φύση, αλλά παράλληλα και η πολιτικοποίηση των οικολογικών κινήματων, είναι απαραίτητες ώστε τα κινήματα να μην οδηγούνται σε αδιέξοδα. Για παράδειγμα, το κίνημα στις Σκουριές της Χαλκιδικής, κατά τη διάρκεια του αγώνα του για την προστασία των τοπικών κοινωνιών και του περιβάλλοντος, έχει απέναντί

του, εκτός από μία πολυεθνική (Eldorado Gold), και τους ίδιους τους εργαζόμενους μεταλλωρύχους, οι οποίοι σκόπιμα και κατευθυνόμενα προκρίνουν την επαγγελματική τους αποκατάσταση από τη δική τους υγεία και την υγεία των παιδιών τους.

Στο αστικό περιβάλλον της Αθήνας, ερχόμαστε αντιμέτωπες με τη συντονισμένη προσπάθεια της δεξιάς νεοφιλελεύθερης κυβέρνησης να εξαλείψει κάθε χώρο πρασίνου ως χώρο ανάπαυσης μη παραγωγικών τάξεων, όπως γυναίκες με τα παιδιά και τα κατοικίδια τους, ηλικιωμένους, μετανάστες και πρόσφυγες και άλλες ευάλωτες ομάδες, όπως οι άστεγοι και οι τοξικομανείς, και να τον μετατρέψει σε χώρο διέλευσης ατόμων που εντάσσονται σε ένα πλουτοπαραγωγικό σύστημα. Η επίθεση στο δημόσιο χώρο με την επιδιωκόμενη κατάργηση της πλατείας Εξαρχείων, η τσιμεντοποίηση του πάρκου Δρακόπουλου, η κατ' επίφαση ανάπλαση του λόφου του Στρέφη και της Ακαδημίας Πλάτωνα από ιδιωτικές εταιρείες χωρίς περιβαλλοντικές μελέτες αποτελούν απτά παραδείγματα της πατριαρχικής καταπιεστικής επιβολής και κυριαρχίας πάνω στη φύση, αλλά και στον ίδιο τον τρόπο ζωής ανθρώπων που δεν επιθυμούν να συνταχθούν με αυτό το σύστημα καπιταλιστικής εκμετάλλευσης.

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Αθήνας

Φωτογραφίες από την βιβλιοπαρουσίαση

Ανακοίνωση/Κάλεσμα της Αντιεξουσιαστικής Κίνησης Θεσσαλονίκης για την εξέγερση στην Γαλλία

*Ακούσαμε το τραγούδι της θάλασσας... και δεν μπορούμε πια να
κοιμηθούμε*

ΑΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΙΣ/ΟΥΣ ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΕΣ & ΕΞΕΓΕΡΜΕΝΟΥΣ ΣΤΗΝ ΓΑΛΛΙΑ

Τα «παράσιτα» βγήκαν
στους δρόμους
κόντρα στον τρόπο
και τον θάνατο που
επιβάλλει το γαλλικό κράτος
δικαιώνοντας

ΑΝΑΣΑ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης | ak_salonica@espn.net

Μετά από λίγους μήνες και για ακόμη μια φορά μέσα στα τελευταία χρόνια το κράτος της Γαλλίας κλυδωνίζεται από τις εξεγερτικές δυναμικές της κοινωνίας που προσπαθήσει να επιβιώσει μέσα σ' αυτό. Συγκεκριμένα, την Δευτέρα δολοφονείται εν ψυχρώ 17χρονος νεαρός Αλγερινός, επειδή δεν υπάκουσε στις υποδείξεις της αστυνομίας με το αμάξι του.

Η βιντεοσκόπηση της δολοφονίας αυτής από τα κρατικά όργανα και η διάδοση των εικόνων αυτών ήταν που πυροδότησε την οργή στα λεγόμενα προάστια του Παρισιού και τις τοπικές περιοχές αλλά και σε άλλες πόλεις και γειτονιές της Γαλλίας, καθώς αυτή η αντιμετώπιση αποτελεί ένα καθημερινό φαινόμενο με δεκάδες παρόμοιες δολοφονίες τα τελευταία χρόνια. Είναι ενδεικτικό πως άμα δεν υπήρχε το βίντεο το Κράτος και η Αστυνομία θα είχε επιδοθεί, όπως κάνει συνήθως, σε έναν πόλεμο χαρακτήρα, προσδίδοντας χαρακτηριστικά μεγάλου εγκληματία στο νεκρό για να αντιστρέψει την κατάσταση με ψευδείς ισχυρισμούς, μία πάγια τακτική που συμβαίνει σε κάθε Κράτος.

Τα παράσιτα βγήκαν στους δρόμους

Τα στοιχεία συνεχώς αλλάζουν οπότε χονδρικά έχουμε χιλιάδες συλλήψεις, 2 ακόμα νεκρούς ανθρώπους, εκατοντάδες πλιάτσικα σε πολυεθνικές κι ένα φλεγόμενο αστικό τοπίο σε όλο και περισσότερες πόλεις μέσα σε ένα κλίμα ασταμάτητων διαδηλώσεων. Μπροστά σε όλη αυτή την κοινωνική δυναμική ο Μακρόν και ο κρατικός μηχανισμός απάντησε με ακόμη περισσότερη καταστολή, με τεθωρακισμένα στους δρόμους και πάνοπλους αστυνομικούς. Ενώ κατηγορήσε ευθέως τα social media για όσα γίνονται, που παίζουν μεγάλο ρόλο στη διάδοσή της πληροφορίας, προαναγγέλλοντας μέτρα λογοκρισίας, αλλά και τους γονείς με την προσταγή να κρατούν τα παιδιά τους σπίτι.

Δεν είναι η πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό, αφού όπως προειπώθηκε πιο πάνω, τα γαλλικά Προάστια είναι ένα καζάνι που βράζει συνεχώς. Είναι εκεί, όπου επικρατούν πολύ πιο έντονα και ποικιλοτρόπως οι ταξικές και πολιτισμικές αντιθέσεις με αρκετές/ούς μετανάστ(ρι)ες να ζούνε στο περιθώριο της πόλης του Φωτός, όπως αντίστοιχα και σε άλλα μέρη, αντιμέτωποι/ες με

συνεχείς φυλετικές διακρίσεις, στοχοποιήσεις και καταστολή στις γκετοποιημένες περιοχές της μητρόπολης που προσπαθούν να επιβιώσουν. Όπως δεν είναι η πρώτη φορά μέσα στα τελευταία χρόνια που η Αστυνομία δολοφονεί εν ψυχρώ με τον ίδιο τρόπο. Αυτή τη φορά, όμως, απέναντι στην διαρκή καταπίεση η απάντηση στους δρόμους ξέφυγε από τα όρια των περιοχών αυτών και επεκτάθηκε με πολύ πιο δυναμικά και μαζικά χαρακτηριστικά μέσα στα αστικά κέντρα, με το Κράτος να χάνει τον έλεγχο στην στρατηγική πολέμου που εξασκεί και εφαρμόζει ενάντια στα διαμαρτυρόμενα κοινωνικά πλήθη εντός αστικού ιστού. Κι αυτή η δυναμική είναι που ξεδιπλώνει διαφορετικά χαρακτηριστικά, πέρα από τις αυταπάτες, την πόλωση, τα αδιέξοδα και τα ψευδοδιλλήματα που θέτουν συνεχώς οι κάλπες και η ψευδεπίγραφη αντιπροσωπευτική δημοκρατία, χωρίς κανένα απολύτως αντίκρισμα στη ζωή των από τα κάτω. Και τίποτα δεν μπορεί να κρατήσει πίσω την κοινωνική κίνηση της οργής, της συνεχόμενης αδικίας και των δυναμικών που απελευθερώνονται και αναδημιουργούνται μέσα από αυτήν.

Μπροστά σε όλα αυτά δεν θα μπορούσαμε παρά να κάνουμε το ελάχιστο από το μετερίζι μας. Να σταθούμε αλληλέγγυοι/ες με τα εξεγερμένα πλήθη στη Γαλλία και να αναρωτηθούμε και για ανάλογες περιπτώσεις στον ελλαδικό χώρο "Πόσοι Ναέλ δεν βιντεοσκοπήθηκαν;" Πόσοι/ες ξυλοκοπούνται ή δολοφονούνται στα χέρια του Κράτους χωρίς καμία Δικαιοσύνη.

Και οι δρόμοι αποτελούν σίγουρα τη δική μας φλόγα που φωνάζουν Δικαιοσύνη για όσους/ες έφυγαν από τις σφαίρες και την ρατσιστική μεταχείριση των ένστολων εντολέων του κρατικού μηχανισμού. Αυτό είναι το νήμα που μας ενώνει.

Δεν ξεχνάμε τον Νίκο Σαμπάνη και τον Κώστα Φραγκούλη που έπεσαν νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων με την πλήρη συγκάλυψη όλου του συστήματος της Κυριαρχίας.

Συγκέντρωση αλληλεγγύης: Δευτέρα 03/07 στις 19:00, Γαλλικό Προξενείο.

ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΚΟΣΜΟ ΠΟΥ ΔΕΝ ΘΑ ΠΕΡΙΣΣΕΥΕΙ ΚΑΝΕΙΣ/ΚΑΜΙΑ

Αντιεξουσιαστική Κίνηση Θεσσαλονίκης

Ενημέρωση από την συγκέντρωση έξω από το αστυνομικό μέγαρο Ιωαννίνων για την τη διαγραφή προστίμου σε συντρόφισσα

Σήμερα στις 12 συγκεντρωθήκαμε στο έξω από το αστυνομικό μέγαρο Ιωαννίνων για να απαιτήσουμε τη διαγραφή του προστίμου των 75 ευρώ που επιβλήθηκε σε συντρόφισσα που μετέφερε υλικά με το μηχανάκι της για την πανελλαδική πορεία ενάντια στις εξορύξεις που πραγματοποιήθηκε στις 17/6 και την επιστροφή της άδειας, του διπλώματος και των πινακίδων της. Τα πρόστιμα ήταν διπλά εκδικητικά καθώς η συντρόφισσα δουλεύει ως διανομέας. Φωνάξαμε συνθήματα μαζί με μέλη του ΣΒΕΔΙ Πρωτοβάθμιο Σωματείο που επίσης είχε καλέσει στην κινητοποίηση, καθώς και αλληλέγγυα συντρόφισσα που ανταποκρίθηκαν στα δύο καλέσματα. Λίγη ώρα αργότερα η συντρόφισσα βγήκε με τις πινακίδες της, την άδεια, το δίπλωμα και τη διαγραφή του προστίμου.

- Η αλληλεγγύη είναι το όπλο μας
- Η καταστολή δεν μας σταματά, οργάνωση κι αντίσταση σε κάθε γειτονιά
- Ενάντια στις φύσης τη λεηλασία, αγώνας για τη γη και την ελευθερία

Ανοιχτή Συνέλευση στα Γιάννενα ενάντια στην Ενεργειακή
Ληλασία